

Også uden for tilfælde, hvor forholdet er særligt reguleret, må en forvaltningsmyndighed imidlertid anses for beføjet til at nægte at udlevere oplysninger, der er af betydning for en anden myndigheds behandling af en verserende sag. Dette gælder naturligvis ikke, for så vidt myndigheden som nævnt i det foregående er eller må anses for forpligtet til at stille oplysninger til rådighed for den rekvirerende myndighed; men også bortset herfra vil en forvaltningsmyndighed formentlig i praksis kun nægte at imødekomme en anden myndigheds anmodning om udlevering af oplysninger i det omfang, særlige hensyn taler derfor. Til illustration kan anføres følgende udtalelse fra *Bent Christensen*: Nævn og Råd side 392:

»For svensk ret opstiller *Herlitz* den regel, at medvirken fra underordnede kan forlanges uden særlig hjemmel, mens sideordnede myndigheders medvirken i princippet kræver hjemmel, men at sådan hjemmel i al fald i et vist omfang foreligger allerede i R.F., § 47, om myndighedernes pligt til at »räcka varandra handen«. Denne svenske hovedregel kan rimeligvis overføres til dansk ret, men den har tvivlsom praktisk betydning. Som stemningen er, i al fald i centraladministrationen, vil bistand vistnok kun blive nægtet af hensyn til tredjemand, eller fordi der lægges for stor byrde på den spurgte myndighed.«

Som eksempel på, at mere retligt prægede synspunkter med rette kan føre til en nægtelse af at imødekomme en begæring om udlevering af oplysninger til brug for en anden myndigheds sagsbehandling, synes det af interesse i den foreliggende sammenhæng navnlig at kunne peges på

- (1) tilfælde, hvor det må tillægges væsentlig betydning for, at myndigheden kan opfylde sine funktioner på en tilfredsstillende måde, at der etableres et særligt fortrolighedsforhold mellem myndighedens personale og den personkreds, der betjenes, således som det f. eks. i vidt omfang gælder, for så vidt angår forskellige typer af patient- og klientbehandlingssituationer, og
- (2) tilfælde, hvor en forvaltningsmyndighed efter lovgivningen har særlige tvangsmidler til sin rådighed til gennemtvangelse af privates oplysningspligt over for myndigheden (f. eks. adgang til at foretage ransagning eller til at pålægge tvangsbøder), og hvor begæringen om

medvirken til en anden myndigheds sagsbehandling fremsættes af en myndighed, der ikke har tilsvarende tvangsmidler til sin rådighed.

Men en forvaltningsmyndighed må også anses for beføjet til at afslå at stille oplysninger til rådighed for en anden myndighed ud fra en mere almindelig rimelighedsvurdering af, om oplysninger om privates forhold, der er tilvejebragt i anden anledning, bør udnyttes i den nu foreliggende sammenhæng.

Tilbage står herefter spørgsmålet om, hvorvidt der i de tilfælde, hvor en forvaltningsmyndighed, som netop anført, med føje kan nægte at udlevere oplysninger til brug for andre forvaltningsmyndigheder — hvor forvaltningsmyndigheden har, hvad man kunne karakterisere som en »*tavshedsret*« — tillige gælder en tavshedspligt.

I praksis vil en myndigheds udlevering af oplysninger til brug for en anden myndigheds sagsbehandling utvivlsomt ikke i alle de tilfælde, hvor udleveringen kunne give anledning til kritik ud fra de ovenfor nævnte retlige eller dog retligt prægede synspunkter, blive oplevet og karakteriseret som en overtrædelse af tavshedspligten. Til illustration kan henvises til F.O.B. 1974 side 161 (om udlevering af akterne vedrørende en politimæssig efterforskning mod en lærer til de lokale skolemyndigheder).

Efter justitsministeriets opfattelse må det imidlertid antages, at der inden for det område, der er dækket af myndighedernes tavshedsret, findes en kerne, hvor myndighederne er undergivet en egentlig tavshedspligt også i deres indbyrdes forhold. Et strafansvar for overtrædelse af straffelovens §§ 152 eller 264 b må dog formentlig forudsætte en handlemåde i så åbenbar modstrid med »god forvaltningsskik«, at den myndighed, til hvilken oplysningen er videregivet, klart må anses som »uvedkommende«.

De udtalelser i den forvaltningsretlige litteratur, hvor det alene mere almindeligt fremhæves, at tavshedspligten kan være til hinder for udlevering af oplysninger til en anden myndighed, jfr. således f. eks. *Carl Aage Nørgaard*, a.st. side 91 og *Tyge Haarlov*: Administrative Optragelsessanktioner (1952) side 174 f., tilsigter næppe at give udtryk for en videregående opfattelse.

Det tilføjes, at retsplejelovens regler om vidnepligt (kap. 18) og om parthers og tredje-